

Hồi 44

Nhị lão tránh hậu nhân

Hai lão nhân vừa xuất hiện chính là Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại.
Điền lão cười kha kha nói:

- Tiểu ca hoá trang lão nhân không nhận ra.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Lâm thiếu hiệp vừa rồi hô sát chẳng lẽ có người khác vừa xuất hiện ở đây?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại chuyện Mã Như Trân và Mã Lan Trân mượn có Cửu U Quỷ Mẫu tuyên bố giả cho chàng để quấy rầy.

Điền Thiên Lại nghe xong hỏi:

- Vì thế ngươi gặp chúng trong mơ hô sát đúng không?

Lâm Đoàn Nghĩa đỏ mặt đáp:

- Vãn bối mơ thấy mỗi yêu nữ mang tới một hài nhi giá hoạ.

Thôi Ngoạ Long cười hô hô nói:

- Hay, tuyệt hay. Trong đời lão phu chưa gặp trường hợp nào thú vị hơn. Hay ngươi chung đụng với người ta rồi?

Điền Thiên Lại trừng mắt quát:

- Ngươi chỉ nói bậy.

Rồi nhìn Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Lệnh sư bị mang tiếng là lấy nữ nhi làm thiệp, chuyện đó xuất phát từ miệng của người Hàn Sơn phái. Nay chúng lại muốn diễn trò với ngươi.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận nói:

- Nỗi nhục của gia sư tất có ngày minh giải, còn muốn hãm hại vãn bối chỉ e không dễ dàng đâu.

Thôi Ngoạ Long chép miệng:

- Thế sự xưa nay không ai lường trước được tử như chuyển vừa rồi lão phu và Điền lão đệ tới Liễu Đông với ý đồ làm cho Độ lão quái với Long tôn đối địch nhau không ngờ xảy ra chuyện giữa ngươi với Hồng Phong Nương Tử vì thế chúng ta có nói thế nào, Độ lão nhi cũng không chịu quyết tìm giết ngươi cho bằng được. Khi đến Hồ tôn thì tất cả đều bế môn không tiếp khách, ngươi nói chúng ta còn biết làm thế nào được? Vì thế trong chuyện này tiểu ca ngươi chớ chủ quan.

Lâm Đoàn Nghĩa chấp tay đáp:

- Đa tạ tiền bối khuyên bảo vẫn bối xin lưu ý. Còn về chuyện Hồ tôn thì vừa rồi ở Vô Lượng Sơn có quá nửa đệ tử của họ đã đầu nhập vào Long Tự Thập Tam Tôn để tranh cướp nội đan của Thiên Tả Thần Độc rồi. Ngay cả Xích Hồ Tôn cũng không ngoại lệ.

Điền Thiên Lại ngạc nhiên hỏi:

- Tổng Công Đạt khai quan lúc nào?

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chẳng lẽ vị đó còn đang tọa quan sao?

- Sự thực như thế mà, lão đang luyện một thứ võ công tuyệt thế nên quyết định bế mang ba năm. Khi chúng ta tới đó thì vẫn còn một năm nữa mới hết hạn kỳ. Tất cả bồ đoàn thê tử đều phải bế môn hộ giá làm sao có người tới Vô Lượng Sơn gây náo chú?

Lâm Đoàn Nghĩa ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ vị Tổng Tử Thủy mà vẫn bối gặp ở Vô Lượng Sơn là giả?

Thôi Ngoạ Long nói:

- Tiểu ca gặp Tổng Tử Thủy ở Vô Lượng Sơn?

Lâm Đoàn Nghĩa kể lại chuyện Tổng Tử Thủy bị đánh độc trở thành câm được mình cứu ra khỏi trận của Long Tự Thập Tam Tôn đem giấu vào rừng, không biết bây giờ đã ra sao.

Thôi Ngoạ Long nghe xong trầm ngâm nói:

- Theo lời kể của ngươi thì đúng là Tổng Tử Thủy rồi vì nếu giả thì làm sao bị đánh độc làm gì? Cho dù Xích Hồ Tôn bế quan nhưng còn Phi Long Tôn thế lực cực mạnh làm sao mà Tổng Tử Thủy bị bắt?

Điền Thiên Lại nói:

- Chúng ta đi thôi, vừa đi vừa nói chuyện. Không biết tiểu ca định đi đâu?

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi lại:

- Xin hai vị tiền bối cho biết mục tiêu.

Thôi Ngoạ Long đáp:

- Chúng ta không có mục tiêu cố định.

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu nói:

- Nếu vậy thì tốt, vẫn bối định quay về Vô Lượng Sơn xem nhạc phụ thế nào, nếu được hai vị tiền bối đồng hành thì hay quá.

Thôi Ngoạ Long ngạc nhiên hỏi:

- Mi Cổ Thương cũng hạ sơn nữa sao?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy lão nhăm nhạc phụ ở đây là Mi Cổ Thương liền giải trình cho hai người biết mọi chuyện.

Đến chiều thì ba người đến khu vực Vô Lượng Sơn.

Lão tặc bịt mặt bằng khăn màu đỏ mà Lâm Đoàn Nghĩa đuổi suốt ngày hôm trước đã nói không sai.

Đúng là Vô Lượng Sơn đã bị phóng hỏa, trông hết sức điêu tàn, sau hai ngày mà khói vẫn còn bốc lên âm ỉ, mùi khét lẹt làm phong cảnh ngọn núi hùng vĩ này hoàn toàn biến dạng.

Trong rừng vương vãi không ít xác người cháy đen không còn nhận ra mặt mũi trông thật khủng khiếp.

Lâm Đoàn Nghĩa thở dài nói:

- Làm sao mà còn nhận ra nhạc phụ đây? Chúng ta cứ đem thi thể nạn nhân chôn hết đi.

Ba người tìm một cái hốc lớn dùng chường lược sửa lại một chút rồi khuân tất cả những xác người chôn xuống hố.

Làm xong việc thì trăng cũng vừa lên.

Ba người xuống khe rửa chân tay mặt mũi tẩy đi tử khí.

Điền Thiên Lại hỏi:

- Tiểu ca nói vị Hàn Thiết Lão Nhân ẩn cư ở đây, người này võ công rất cao. Chẳng lẽ lão ta thấy sơn môn bị phóng hoả mà không phản ứng gì? Chúng ta có nên tìm nơi lão ẩn cư xem thế nào không?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Vô Lượng Sơn bao la thế này biết đâu mà tìm?

Điền Thiên Lại nói:

- Đêm nay trăng sáng chúng ta cứ thử tìm xem.

Lâm Đoàn Nghĩa chưa biết làm gì nên không phản đối, chàng cũng hy vọng nếu gặp được Hàn Thiết Lão Nhân thì có thể biết thêm một số chi tiết về sự phụ.

Tìm suốt mấy canh giờ ba người đến trước một sơn cốc, xung quanh bị cháy tiêu điều nhưng trong cốc vẫn xanh tươi không hề suy suyễn.

Thôi Ngoạ Long nói:

- Kỳ nhân tất có dị cảnh, rất có khả năng Hàn Thiết Lão Nhân trú ở đây.

Nào ngờ nhập cốc mới được vài chục trượng chợt thấy một tấm bia đá cao mấy trượng viết bằng chữ lớn bằng 'kim cương chỉ' sâu tới cả tấc:

'Cốc đã phong bế ai vào tất chết'

Điền Thiên Lại thở dài nói:

- Thôi lão nhi, cứ xem 'kim cương chỉ' người ta luyện đến trình độ đó chúng ta nên về nhà vui thú điền viên sum họp với tôn tử thì hơn.

Điền Thiên Lại cười đáp:

- Chú ý của người rất hay nhưng người đã bỏ nhà đi sáu chục năm gia thân ai biết người gửi xương tàn ở đâu? Nay chợt thấy người lù lù dẫn xác về, may chăng một vài nhi tử còn sống đều cho rằng quý hiện hồn, mời đạo sĩ đến trừ tà thì sao? Theo ta thì chúng ta nên tìm một danh sơn nào đó ẩn cư còn mời thêm mấy lão bằng hữu cùng nghiên cứu võ học sáng chế ra một môn tuyệt nghệ nào đó để sau này thử cao hạ với hậu nhân của tiểu ca đây là hơn.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy hai vị lão nên đã sắp xuống lỗ mà vẫn còn hùng tâm như vậy góp lời:

- Như vậy thì tốt thật, nhưng kỳ duyên khó gặp kỳ nhân khó cầu. Chi bằng về quý phủ tìm một bậc văn bối kiêm cả tăng tục huyền...

Thôi Ngoạ Long cười hô hô nói:

- Tiểu ca nói rất có lý nhưng lão phu vừa nói qua, lữ về nhà gia thân cho rằng quý hiện thì nguy hiểm lắm. Hơn nữa bà bạn của lão phu năm xưa không học võ nên sinh ra lũ con không ra gì. Tục ngữ có câu 'long sinh long, phụng sinh phụng', không ngờ Ngoạ Long ta chỉ sinh khuyến tử. Chẳng những thế chỉ e bây giờ chúng đều xuống lỗ cả rồi, không biết còn sinh ra thứ gì nữa. Vì thế nên việc chọn người kế tục chỉ là mộng tưởng mà thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Nếu vậy bây giờ chỉ còn cách lấy một thê tử biết võ công mà thôi.

Nhị lão cười phá lên sảng sặc làm chấn động cả sơn cốc.

Một lúc Điền Thiên Lại thôi cười nói:

- Tiểu ca có biết ở đâu có cô nương muốn lấy một lão nhân sắp chết làm chồng không?

Lâm Đoàn Nghĩa chợt nhớ tới chuyện Mã Minh Châu nói rằng Tuyết Phong Tam Lão tuyển những thiếu nữ về Ngạo La Bảo chỉ nhằm mục đích chuyên gả cho các cao thủ võ lâm liền nói:

- Tất cả nữ nhân Hàn Sơn phái đều quốc sắc thiên hương thân hoài tuyết học, Tuyết Phong Tam Lão chuyên tuyển chúng về làm mẹ thất bản tính quên cả ngôn ngữ chuyên gả cho cao thủ võ lâm. Nhờ đó mà chúng thao túng được rất nhiều phái, người được chọn làm trượng phu chỉ cần võ công cao cường là được chẳng cần biết già hay trẻ.

Thôi Ngoạ Long hỏi:

- Người định bảo hai lão sắp xuống lỗ chúng ta tới đó cầu hôn?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Không phải, ý vẫn bối là hai vị tới đó tương kế tựu kế có thể vì võ lâm mà trừ hoạ kiếp cũng nên.

Nhị lão ngẫm nghĩ một lúc thấy chàng nói thế chẳng phải là không có lý.

Thôi Ngoạ Long trầm ngâm nói:

- Việc này rất có hy vọng nhưng lúc đó sẽ tính.

Chính lúc ấy từ trên cốc khấu vang tới giọng của một thiếu niên:

- Mấy lão dâm tặc các ngươi sao không về nhà tìm tôn nữ mà thoả mãn dục vọng lại còn có mưu mô đó nữa?

Nhị lão nghe nói giận đến phát run.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn lên thấy trên cốc khẩu đứng ba thiếu niên liền hỏi:

- Các người là ai? Sao dám đến đây gây sự?

Một tên cười hắc hắc nói:

- Chúng ta gây sự ư? Chính tiểu tử người đề xuất chủ ý đó mới là kẻ đáng chết.

- Các hạ nói rất hay, muốn đánh chết tại hạ thì hãy xuống đây đi.

Tên kia à một tiếng nói:

- Thì ra người là Phan Diện Độc Lang chẳng trách gì mà đề xuất ra được độc kế đó.

Lâm Đoàn Nghĩa tiến lên ba bước quát lên:

- Cầu tặc hãy tiếp ta một chưởng.

Từ sườn núi ba thiếu niên tung mình nhảy lên không lộn một vòng rồi lao thẳng tới Lâm Đoàn Nghĩa.

Chàng kinh dị nghĩ thầm:

- Bọn này thân thủ quả phi phàm.

Ba thiếu niên đáp xuống đứng thành hàng chữ nhất trước Lâm Đoàn Nghĩa.

Một tên nói:

- Phan Diện Độc Lang tuần mỹ như thế chẳng trách nào quyến rũ hết mỹ nữ trong thiên hạ.

Lâm Đoàn Nghĩa tức giận hỏi:

- Người nói có căn cứ gì không?

Tên kia cười hắc hắc đáp:

- Mi Cổ Thương, Tống Công Đạt, Thanh Linh đạo cô đều có thể làm chúng. Mới đây thiếu gia còn nghe được tận tai chính người bày ra độc kế cho hai lão dâm tặc kia quyến rũ nữ nhân còn chối cãi hay sao?

Đối phương nêu ra những chứng cứ xác thực như vậy làm Lâm Đoàn Nghĩa hết đường chối cãi.

Thôi Ngoạ Long thấy vậy chen lời:

- Lão phu vốn không muốn tranh chấp võ hạng vô danh tiểu bối các ngươi làm gì nhưng các ngươi mới nghe chưa rõ đầu đuôi đã vội kết tội người ta này khác, như thế không phải là hồ đồ hay sao?

Thiếu niên đứng giữa nói:

- Các hạ dám nói chúng ta là vô danh tiểu bối? Ta đây ngồi không đố họ đi chẳng đổi danh tên họ, Thôi Vân Tùng hiệu xưng 'tiểu kim long'.

Thôi Ngoạ Long nghe thiếu niên xưng danh thì đứng ngây ra nhìn.

Thiếu niên đứng bên tả cười hô hô nói:

- Lão tiểu dâm ma nghe đây, thiếu gia họ Kim tên Quốc Duy giang hồ xưng hiệu Vân Trung Long.

Thiếu niên bên hữu tiếp lời:

- Còn thiếu gia là Điền Chính Tiêu hiệu xưng...

Điền Thiên Lại biến sắc kéo tay Thôi Ngoạ Long nói:

- Chúng ta đi thôi.

Cả hai cùng lao mình chạy như ma đuổi rời xa sơn cốc.

Lâm Đoàn Nghĩa ngơ ngác nhìn hai vị tiền bối chột hiểu nguyên nhân gọi với theo:

- Hai vị khoan đi đã.

Thôi Vân Tùng quát:

- Ngươi cũng muốn chạy trốn sao?

Liền lao xuống cốc chặn đường.

Điền Chính Tiêu lao vào quát:

- Tiếp chiêu.

đồng thời đánh ra một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa không hoàn thủ tránh đi.

Từ xa vang lại tiếng Thôi Ngoạ Long:

- Tiểu ca hãy giáo huấn chúng một trận nhưng xin thủ hạ lưu tình.

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiền bối cứ yên tâm, văn bối sẽ thay mặt hai lão nhân gia quán giáo mấy tên cuồng tử này.

Điền Chính Tiêu hừ một tiếng nói:

- Tiểu tử ngươi là đồ vật gì mà đòi quán giáo chúng ta? Trước hết hãy tiếp thiếu gia ta một chưởng.

Lâm Đoàn Nghĩa xua tay nói:

- Khoan đã.

Điền Chính Tiêu hỏi:

- Phấn Diện Độc Lang ngươi muốn trăn trối điều gì thì nói nhanh lên.

Lâm Đoàn Nghĩa lạnh giọng:

- Ngươi còn dám nói một tiếng Phấn Diện Độc Lang nữa sẽ ăn bạt tai ngay.

Thôi Vân Tùng và Kim Quốc Duy cùng la lên:

- Phấn Diện Độc Lang.

- Phấn Diện Độc Lang.

Chúng chưa kịp nói xong chữ 'lang' thì chợt thấy mắt hoa lên đồng thời vang lên hai tiếng bốp bốp, hốt hoảng thét lên nhảy lùi lại, mắt toé hoa cà hoa cải giương mắt kính hoàng nhìn đối phương.

Nguyên Lâm Đoàn Nghĩa thi triển một chiêu Tả Hữu Khai Cung tả chưởng quét ngược vào má trái Thôi Vân Tùng còn hữu chưởng tát sang má phải Kim Quốc Duy.

Cả hai suýt nữa thì ngã khụy xuống.

Cả ba thiếu niên võ công không kém thế mà chẳng những bị ném mùi khố đầu mà còn không nhận thấy đối phương xuất thủ ra sao nữa.

Sau khi Thôi Vân Tùng và Điền Chính Tiêu xưng danh thấy hai vị Điền Thôi tiền bối vội vã bỏ đi, Thôi Ngoạ Long còn dặn lại một câu, Lâm Đoàn Nghĩa biết rằng trong ba người thiếu niên thì hai người có mối quan hệ ruột thịt với họ, vì thế chỉ nhằm mục đích giáo huấn nên chỉ vận hai ba thành công lực nếu không thì Thôi, Kim còn bị nặng hơn.

Trong ba người thì Thôi Vân Tùng võ nghệ cao hơn tính cũng cuồng ngạo hơn đã bao giờ chịu nhục như thế?

Chỉ sau chốc lát y trấn tĩnh lại thi triển một chiêu Thoát Bào Nhượng Vị đánh sang.

Điền Chính Tiêu vừa rồi tuy không bị tát nhưng cũng vung chưởng đánh vào vai trái Lâm Đoàn Nghĩa.

Kim Quốc Duy không bỏ lỡ cơ hội báo thù quát to một tiếng vung trảo chộp sang vai phải đối phương.

Bị ba cao thủ vây công Lâm Đoàn Nghĩa không chút sợ hãi người xoay đi một vòng vận ba thành Cửu Dã Thần Công đẩy ra làm cả ba thiếu niên bị chấn lùi bốn năm bước đồng thời nhảy vút lên không đáp xuống cách đó bảy tám trượng.

Thôi Vân Tùng quát lên:

- Dâm tặc nguoi vừa rồi dùng thủ đoạn tập kích bây giờ có dám đấu tay đôi với thiếu gia không?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Một mình nguoi thì không xong đâu, cả ba liền thủ thì còn tạm được nhưng bây giờ thiếu gia chưa muốn động thủ.

Điền Chính Tiêu quát:

- Nguoi định chuẩn sao?

Cả ba lại lao tới vây lấy Lâm Đoàn Nghĩa vào giữa.

Quả tình chàng đã muốn đi nhưng chợt nghĩ lại:

- Chẳng qua ba thiếu niên này ghét ác như cừu nghe giang hồ truyền ngôn mà tìm mình trừng trị, sao không nhân cơ hội này mà làm cho họ tâm phục khẩu phục sau này còn giúp mình minh oan trước võ lâm?

Nghĩ đoạn cười nói:

- Ba vị yên tâm tại hạ không chạy đâu, nhưng chúng ta xưa nay vô cừu vô oán mới rồi ba vị không rõ phải trái trắng đen vô cơ chửi nguoi nên tại hạ chỉ mới cảnh cáo...

Kim Quốc Duy hừ một tiếng ngắt lời:

- Nguoi là thứ gì mà đòi lên mặt giáo huấn nguoi khác? Hừ bây giờ xuất thủ đi nếu không đừng trách chúng ta không khách khí.

Lâm Đoàn Nghĩa vẫn bình tĩnh đáp:

- Tại hạ một mình đánh với quần ma Long Tụ Thập Tam Tôn há sợ phải giao chiến với ba vị? Nhưng đánh nhau không phải là cách giải quyết vấn đề càng không thể rửa nỗi oan khuất của tại hạ.

Điền Chính Tiều hỏi:

- Người có gì oan khuất?
- Người khác dùng ác danh Phấn Diện Độc Lang để vu tại hạ.
- Vu hại người? Vừa rồi chính tại chúng ta đã nghe người bày độc kế cho hai lão ma kia, chỉ riêng từng đó đã là tội chết rồi.

Lâm Đoàn Nghĩa nghiêm mặt nói:

- Các vị biết một mà chẳng biết hai, hai vị tiền bối đó xa nhà đã nhiều năm tuy có gia thất nhưng giờ cũng như không, việc lấy thê thiếp để tìm người kế thừa tuyệt học của mình cũng là chuyện thường tình. Mặt khác Tuyết Phong Tam Lão chuyên tuyển chọn nữ nhân để gả cho các cao thủ võ lâm nhằm thi hành độc kế thao túng các phái khắp giang hồ với mục đích cuối cùng là bá chủ thiên hạ. Vừa rồi tại hạ chỉ khuyên hai vị tiền bối tương kế tựu kế để trừ hoạ cho võ lâm chứ không nói họ thực tâm lấy thê thiếp, như vậy có gì sai?

Ba thiếu niên nghe nói đưa mắt nhìn nhau.

Điền Chính Tiều hỏi:

- Cho rằng người có lý nhưng hai người đó là ai?

Lâm Đoàn Nghĩa đoán rằng Điền Thôi nhị lão ắt là tổ phụ hoặc là tổ tiên của Thôi Vân Tùng và Điền Chính Tiều, tuy vừa rồi chàng có giải thích nhưng hai vị đã tránh thì chàng cũng không nên tiết lộ.

Nghĩ vậy liền nói:

- Tại hạ nghĩ rằng họ có quan hệ đồng tông với hai vị ở đây, sáu mươi năm trước họ có tranh tài cao thấp với gia sư được xếp hạng thứ hai một và hăm ba. Nhưng hai năm trước hai người đã đấu lại và bất phân cao hạ.

Quyết định hỏi:

- Hai người đó danh hiệu là gì?

Lâm Đoàn Nghĩa cười đáp:

- Hiện giờ tại hạ chưa thể trả lời câu hỏi này vì họ tránh các vị trong đó có đồng tông của mình tất có nỗi ẩn tình nên tại hạ không tiện nói nhiều.

Thôi Vân Tùng nói:

- Chỉ e việc đó không do ngươi làm chủ đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Các hạ định bức tại hạ thì không được đâu nhưng các hạ nhớ lại mình có một vị tiền tổ...

Thôi Vân Tùng chợt hỏi:

- Ngươi định nói trong hai người đó có cao tổ Thôi Ngoạ Long của ta sao?

Lâm Đoàn Nghĩa biết mình đã đoán không sai cười nói:

- Nếu thật có tiền tổ của các hạ thì trong lúc này tự làm mình khó xử làm gì? Nếu các vị muốn biết rõ thì sau này cứ tìm gặp Thanh Linh đạo cô ở Vô Sầu cốc thì sẽ biết tường tận.

Điền Chính Tiêu nói:

- Bây giờ họ đã đi xa ngươi nói tuy có lý nhưng trước khi gặp Thanh Linh đạo cô thì chưa thể tin ngay được. Nhưng bây giờ Phan Diện Độc Lang ngươi hãy nói lai lịch của mình đi.

Đột nhiên từ cốc khẩu vang lên giọng của nữ nhân:

- Cần gì hỏi hấn? Để ta nói lai lịch hấn cho.

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra ngay khẩu âm của Mã Mỹ Trân liền nhìn lên thì thấy thị cùng bốn tên tùy nữ đứng trên vách đá, liền quát lên:

- Dâm nữ mau xuống đây chịu chết.

Mã Mỹ Trân đáp:

- Ta xuống làm gì? Dâm tặc ngươi cứ lên đây.

- Ngươi tưởng ta không dám sao?

- Đương nhiên dám, nếu lên đây ngươi sẽ tha hồ hưởng thụ.

Cả bọn cùng cười lên dâm dăng.

Tuy cơn giận đã bốc lên đầu nhưng Lâm Đoàn Nghĩa vẫn tỉnh táo suy xét sự tình.

Chàng không thấy Độ Kiếm Thanh đâu cả sợ đối phương mai phục đâu đó thừa cơ ám toán ba vị thiếu niên này, sau này biết ăn nói thế nào với hai vị tiền bối Thôi Ngoạ Long và Điền Thiên Lại.

Chàng liền quay sang bảo ba thiếu niên:

- Xin các vị hãy đi theo tại hạ.

Thôi Vân Tùng hừ một tiếng hỏi:

- Theo người đi làm gì? Người sợ mấy thiếu niên đó lột da ăn thịt sao?

Lâm Đoàn Nghĩa xẵng giọng đáp:

- Ta chẳng sợ gì chúng chỉ lo cho ba vị thôi. Bọn yêu nữ đó gọi là Cửu U Quỷ Nữ âm ác và thâm hiểm tốt nhất các vị đừng dấy vào chúng.

- Cửu U Quỷ Nữ ư? Chúng ta chưa từng nghe danh hiệu này.

- Chúng là bọn đệ tử của Cửu U Quỷ Mẫu ở Hàn Sơn phái, âm loạn vô độ. Các vị chỉ cần nghe ngữ điệu của chúng là biết ngay.

Mã Mỹ Trân nghĩ rằng để cả bốn người tập trung với nhau thì khó thực hiện ý đồ, cười khanh khách nói:

- Các người đừng nghe lời Phan Diện Độc Lang, hắn đã lừa không biết bao nhiêu thiếu niên nam nữ. Cho đến lúc này còn có hai vị muội muội của ta bị hắn bắt không biết giấu ở đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Dâm nữ chớ nhiều lời, người giấu Độc Kiếm Thanh ở đâu hãy báo hắn ra mặt đi.

Chàng vừa nói xong thì từ phía cốc khẩu phát ra một tràng cười rồi mấy thiếu niên tiến vào cốc khẩu.

- o O o -